

GONIEC KRAKOWSKI

CENY OGŁOSZEŃ: Po tekście 1 mm w 1 szpalcie (szer. szp. 22 mm) 36 gr. W tekście 1 mm w 4 szpalcie (szer. szp. 69 mm) 3.— Zł. Drobne za słowo 24 gr. Pierwsze słowo tłusty druk (najwyżej 3 słowa) 40 gr.

Rok II.

Nr. 259.

Kraków, czwartek 7 listopada 1940 r.

Nadesłane, a nie zamówione przez Redakcję reklamy będą zwracane autorom jedynie wówczas, gdy dołączone zostaną znaczki pocztowe na opłacenie przesyłki zwrotnej. Prenumerata miesięczna 4.50 Zł. z odnośnikiem do domu 5 Zł. — Konto czekowe: Warszawa 658.

Próba nie na czasie...

Na marginesie wywiadu z ministrem Bonnetem.

B. minister Bonnet.

Kraków, 6 listopada.

Rola dzisiejszej Francji to wielki znak zapytania. Niejeden z wytrawnych polityków staje wobec problemu francuskiego, jak przed wielkim znakiem zapytania, jak przed zagadką, której nie sposób rozwiązać. Trudno sobie bowiem wyobrazić, aby naród tak politycznie wyrobiony, jak właśnie Francja, uciekał się dzisiaj do tak naiwnych wybiegów, które każdy, nawet nie zorientowany w polityce człowiek, musi uznać za co najmniej spóźnione, o ile wogóle nie za niepotrzebne.

A jednak od czasu do czasu nie brak wystąpień polityków francuskich, którzy zabierają głos i usiłują przekonać świat, że oni w istocie rzeczy chcieli zrobić zupełnie coś przeciwnego, niż zrobili. Tak właśnie ma się sprawa z ostatnim wywiadem, udzielonym prasie przez b. francuskiego ministra spraw zagranicznych Bonnet'a.

Rola polityków francuskich w obecnym konflikcie europejskim

została już dawno ustalona.

Opierając się na źródłach niemieckich, których nie sposób ominąć, politycy francuscy byli tymi, którzy, obok polityków angielskich, parli do zbrojenia o możliwościach wojskowych swoich własnych i swych sojuszników. Dzisiaj raz po raz politycy francuscy zabierają głos, aby twierdzić, że to oni właśnie byli tymi, którzy usiłowali utrzymać pokój, a tylko inne żywioły uniemożliwiły im rzeczową akcję.

Jest to

stary sposób zwalania winy i odpowiedzialności

na drugich, jeśli samemu nie ma się na tyle odwagi cywilnej powiedzieć, że dokonało się czegoś w myśl najgłębszych przekonań. Jeśli porównać sprawy te do stosunków w Polsce, to stwierdzić trzeba, że do dziś dnia żaden z polityków polskich nie zabrał głosu.

Pan Bonnet jednak przypomina się publiczności. Można zaryzykować oświadczenie, że czyni to co najmniej niepotrzebnie, gdyż, jak już zaznaczyliśmy, rola polityki francuskiej została niemal definitywnie ustalona co do spraw, związanych z wybuchem wojny.

Ale okazuje się, że

Francja ma dwa oblicza.

Pamiętamy to zresztą bardzo dobrze, pamiętamy, że prasa francuska publikowała artykuły bardzo niechętnie Polsce w tym czasie, kiedy obowiązywał ścisły sojusz polsko-francuski. Pamiętamy, że w kilka miesięcy później, kiedy trzeba było pomocy polskiej, artykuły te przemieniły się nagle na entuzjastyczne opisy działalności armii polskiej i Polaków w ogóle.

Zresztą rola Francji w odniesieniu do Polski od czasów niepamiętnych była

wprost dwuznaczna.

Królowie francuscy popierali pewne frakcje w Polsce szlacheckiej, opłacali niektórych posłów, ale gdy przyszło do czynu, brak było jakiegokolwiek poparcia. Tę samą po-

litykę stosował Napoleon, który ludził Polaków obietnicą niepodległości, aby potem rzucić im ochłap Księstwa Warszawskiego. To samo robili inni władcy francuscy, którzy bali się narazić carowi Rosji i dlatego tak chętnie uznawali sprawę polską za „wewnętrzną sprawę rosyjską”.

Czyż inaczej było podczas wojny światowej! Francja rzuciła koncepcję utworzenia niepodległej Polski dopiero wówczas, gdy mocarstwa centralnej Europy tę formalnie powołały do życia i kiedy okazało się, że na rosyjskiego kolosa liczyć już nie można.

Dzisiejsze postępowanie p. Bonnet'a jest więc konsekwentnym postępowaniem w myśl wytycznych egoistycznej polityki francuskiej od setek lat. Ale dzisiaj, po porażce militarnej Francji sprawa ta nabiera innego znaczenia. Odnosi się bowiem wrażenie, że szuka się „działa w oczach bliźniego, nie widząc belki w oku własnym”.

Zmieszanie i chaos, jaki zapanował we Francji socjalistycznych radykałów z pod znaku p. Bluma i innych.

Ale najostrzejsze oskarżenie czytamy w rozdziale o „moralę” narodu francuskiego. A mianowicie:

„Cóż jednak mogą najlepsze urzędnika i najpotężniejszy materiał, skoro cały naród, którego najpełniejszym odzwierciedleniem jest armia nie jest obojętnym na swych obywateli wobec ojczyzny!”

Zapewne! Niektórzy Francuzi kochają swoją armię, śledzą z radością jej ćwiczenia, oklaskują ją podczas parad. Ale święte stanowisko ojczyzny i obowiązki wojskowi mają zaniedbać wrogów, których zbrodnia propaganda wszędzie wiska się, a na której położenie kresu jest już najwęższy czas. Wielka liczba tych przeciwników należy do urzędowego ciała nauczycielskiego, choć i tam jest tylu nauczycieli o godnym podziwu patriotyzmie. Cóż za żołnierze mogą wyjść z ich szkół?”

I dalej:

„Wszystkie materialne wysiłki, poczynione dla narodowej obrony mogą znaleźć się w tem niebezpieczeństwie, że będą bezskuteczne, jeśli w tej Francji wychowanie młodych Francuzów, znowu narodowe, nie będzie stało wokół jednego jedynego sztafetu, i jeśli wszystkie próby rozprężenia naszej siły wojskowej nie będą zlikwidowane przy użyciu skrajnej surowości”.

Prasa paryska o wywiadzie z Bonnetem.

(=) Paryż, 6 listopada. Dzienniki paryskie przynoszą w formie sensacyjnej obszerny komentarz do wywiadu z byłym ministrem spraw zagranicznych, Georges Bonnetem

W „Le Nouveau Temps”

pisze Jean Luchaire, że w przeddzień wyborów prezydenckich w Ameryce, dżwony kłopotów francuskiej polityki zagranicznej nie waha się stwierdzić, iż bez porozumienia pomiędzy Francją i Niemcami nie może być pokoju w Europie, iż to porozumienie jest już na drodze do urzeczywistnienia i że na skutek tego Stany Zjednoczone powinny ze zrozumiałych powodów przyjąć właściwie z radością fakt dojścia do ugody pomiędzy Hitlerem a marszałkiem Pétainem. Francja nie odczuwa żadnej potrzeby „wyzwolenia” przez kogokolwiek.

Georges Bonnet mógłby w dalszym ciągu powiedzieć jeszcze o zgubnym wpływie, wywieranym w roku 1939 przez ambasadora amerykańskiego Bullitta i ambasadora polskiego Łukasiewicza w Paryżu. Te koła amerykańskie, które jeszcze nadal projektują jakieś mityczne wojskowe poparcie Stanów Zjednoczonych na rzecz Wielkiej Brytanii, ponoszą szczególnie ciężką odpowiedzialność za tę nieszczesną psychozę, która najpierw wpędziła Francję w wojnę, a następnie wbrew wszelkim zasadom rozsądku, skłoniła ją do oporu.

Zbyt wielu emisariuszy Waszyngtonu podlegało jeszcze przed wrześniem 1939 r. do oporu przeciw pretensjom Niemiec, obiecując pomoc. Gdyby nie ta zwodniczo-

Wystarczy rzucić okiem na wydawnictwo „Der deutsche Sieg in Westen”, aby przekonać się, czym była dzisiejsza Francja. — Oto co tam m. in. znajdujemy:

P. Ernst Meunier pisze, co mianowicie Francja dzisiejsza przeciwstawiła potęgę militarnej i spistości wewnętrznej Niemiec:

„Całkowicie destruktywny system państwowy, przestarzałe metody polityczne, które wyczerpywały siłę w dyplomacji, biorącej wzory ubiegłego stulecia i naród, rozbitły na tuziny partii”.

Jeśli jednak nie chcemy się ograniczyć do zdania Niemców w tej sprawie, wówczas wystarczy nam zaglądnąć do książki Francuza, i to oficera, a mianowicie gen. Weyganda, do książki „La France est-elle défendue”. Książka ta w całej rozciągłości uwydatnia

Tak pisał gen. Weygand w r. 1938, ale p. min. Bonnet nie chce o tem wiedzieć.

Tak samo, jak nie chce wiedzieć o tem, co mówią i piszą wrogowie Francji z pół świata, którzy naocznie przekonali się o demoralizacji i rozprężeniu w armii francuskiej. P. Bonnet, „zadękowany” w bezpiecznym schronieniu szuka teraz „kozła ofiarnego”, nie chcąc dojrzeć własnej winy i winy swych poprzedników. Wypiera się dzisiaj słów, które mogłyby być przyniesie nieśmiertelną sławę, gdyby w odpowiednim czasie poparte były godnemi wielkiego, naprawdę potężnego mocarstwa, czynami.

Słowa łatwo padają, papier łatwo znosi to, co się na nim napisze, ale p. Bonnet zapomina, że jego dzisiejsze zabiegi nie są w stanie zgasić wołania setek tysięcy wdów i sierot, ani jęków miljonów rannych. Jeśli się chciało naprawdę pokoi, jeśli nie myślało się naprawdę o egoistycznej polityce francuskiej, wówczas trzeba było inaczej postępować, a przede wszystkim zobaczyć to obrzydliwą belkę demoralizacji i degeneracji, która tkwiła „w oku” Francji. Na zatarcie tego wrażenia nie wystarczy dzisiaj ani wywiady, ani szumne usprawiedliwienia. Wyrok dzisiaj już zapadł, a wyrok ten nie brzmi dla Francji korzystnie... Rob.

„Paris Sair”

m. in. wywodzi, że wywiad posiada szczególne znaczenie i przypisać mu należy wielką wagę. Około osoby Georges Bonnet'a wybitne osobistości w łonie samego rządu i to w porozumieniu z kliką angielsko-żydowską utworzyły spisek, a to Daladier, Mandel, głównie zaś Paul Reynaud, prawa ręka Londynu, który niejednokrotnie domagał się głowy ministra spraw zagranicznych. Z Anglików należy wymienić: Edepa, Coopera, Hore Belisha i in.

Dziennik poddaje następnie dokładnej analizie uwagi Bonnet'a na temat Ameryki i stwierdza, że także i tutaj trzeba postawić kropkę nad i, czego Bonnet nie uczynił. Amerykańskimi podlegaczami wojennymi byli: sam Roosevelt, Bullitt, klika żydowsko-masońska i angielsko-żydowska, dalej: Rotszyld, Boruch i Morgenthau, krótko mówiąc, cała żydowska wielka finansjera w Ameryce, a w końcu także małżonka prezydenta Roosevelta, Cordell Hull.

Również „Oeuvre” przypomina,

że były amerykański ambasador Bullitt rzeczywiście w paryskich salonach i kołach politycznych uprawiał agitację za wojną, o której wspomina Bonnet. Podobnie zresztą czynili także wszyscy ci, którzy wy-

Stała poprawa stosunków japońsko-sowieckich.

Oświadczenie ambasadora Togo.

(=) Tokio, 6 listopada. Dzienniki japońskie publikują wywiad z ambasadorem Togo, który niedawno powrócił z zajmowanej poprzednio placówki w Moskwie.

Stwierdza on, że od chwili zawarcia umowy granicznej dotyczącej Nomonhanu, poprawiły się wybitnie stosunki sowiecko-japońskie.

W związku z tem przytoczył on oświadczenie Molotowa, z którego wynikałoby, że w okresie piastowania przez ambasadora Togo stanowiska ambasadora, stosunki obu państw uległy znacznej poprawie.

wierali na Francję międzynarodowy nacisk, jak: Mandel, Hore Belisha, Duff Cooper, oraz przedstawiciele wielkiej finansjery angielskiej. W końcu dziennik podkreśla, że rozszerzenie wojny w żadnym wypadku nie może wpłynąć na polepszenie się sytuacji Francji.

„Matin”

stwierdza m. in., że wszelka interwencja Ameryki w wojnie europejskiej po stronie Anglii musiałaby doprowadzić narody do niechybnej katastrofy. W przeciwnieństwie do Bonnet'a, Daladier niestety dawał zbyt chętnie posłuch tanim obiecankom pewnych przedstawicieli amerykańskich.

Autor artykułu przypomina na podstawie osobistych wspomnień okoliczność, że w dniu 31 sierpnia 1939 r. los pokoju zależał jedynie od natychmiastowego przyjęcia propozycji włoskich przez Francję i Wielką Brytanię. O godz. 14 Bonnet udał się do prywatnego mieszkania Daladiera, celem nakłonienia go do bezwarunkowego przyjęcia noty Mussoliniego. Daladier wyraził wówczas zgodę na propozycje Bonnet'a. W kilka godzin później jednak na radzie ministrów reprezentował już całkiem inny pogląd, ponieważ w międzyczasie został „obrobiony” przez amerykańskiego ambasadora Bullitta i ambasadora polskiego Łukasiewicza.

Była polska ambasada opuściła Bukareszt.

Bukareszt, 5 listopada. Na temat wyjazdu b. polskiej ambasady w Bukareszcie dowiadujemy się, że b. polski ambasador hr. Roger Raczyński wraz z 55 urzędnikami ambasady udał się w poniedziałek na pokładzie motorowca „Besarabia” z Constanzy do Istambułu. Tym samym okrętem odjechało ok. 200 dalszych polskich uchodźców, którzy ostatnio przebywali w Rumunii.

Na pokładzie parowca „Ety” pod flagą turecką odjechało 300 Turków dobrudżańskich z Constanzy do Istambułu.

Admiralacja brytyjska przyznaje się do strat.

(=) Sztokholm, 6 listopada. Wierny swojej starej zasadzie przyznawania się jedynie do strat małych okrętów, polecił Churchill admirałceji brytyjskiej zakomunikować ostatnio o stracie jednej łodzi patrolowej. Jest to mianowicie statek „Tilbury”, który zatonął „wskutek akcji nieprzyjacielskiego lotnictwa”.

Znowu silne bombardowanie Gibraltaru.

(=) Sztokholm, 6 listopada. W ciągu ub. soboty odbyły się dwukrotnie naloty kilku eskadr nieprzyjacielskich samolotów, które zaatakowały Gibraltar.

Jak donoszą, mimo niezwykle silnej akcji obronnej angielskiej artylerii przeciwlotniczej, miano zrzucać wiele bomb.

Zwolennicy stronnictwa Gogi oddali się do dyspozycji Antonescu.

(=) Bukareszt, 6 listopada. Szereg wybitnych członków b. stronnictwa narodowo-chrześcijańskiego, którego przywódcą był zmarły przed niedawnym czasem premier Goga, przesłali na ręce premiera gen. Antonescu zbiorową deklarację, w której wyrażają swą uległość i oddają się do dyspozycji nowego reżimu.

Rząd sowiecki odrzucił protest brytyjski z powodu składu komisji dunajowej.

(S) Moskwa, 6 listopada. „Frawda” ogłasza na naczelnym miejscu urzędowy komunikat następującej treści:

„29 października angielski ambasador w Moskwie Cripps wręczył komisarzowi ludowemu spraw zagranicznych notę, w której rząd brytyjski zaproteutował przeciwko postanowieniu rządu ZSSR oświadczenie do konieczności utworzenia nowej (jednolitej) komisji Dunaju, oraz udziału przedstawicieli ZSSR. w rokowaniach z przedstawicielami Niemiec, Włoch i Rumunii w Bukareszcie.

Wychodząc z założenia, że postępowanie rządu sowieckiego stanowi naruszenie neutralności, rząd brytyjski oświadcza, że nie może uznać żadnego układu, mogącego naruszać obowiązujące traktaty i że zmuszony jest zastrzec sobie wszelkie prawa, wy-

nikające z tego faktu.

2 listopada zastępca komisarza ludowego spraw zagranicznych Wyszyński przyjął ambasadora Crippsa i wręczył mu w imieniu rządu sowieckiego notę, w której rząd sowiecki oświadcza, że widzi się zmuszonym uznać twierdzenie rządu angielskiego jako niesłuszne, mianowicie jakoby uznano przez rząd sowiecki konieczność utworzenia nowej komisji dunajowej przy równoczesnym udziale ZSSR. w rokowaniach w Bukareszcie stanowiło naruszenie neutralności.

Utworzenie komisji Dunaju z udziałem ZSSR oraz państw położonych nad Dunajem lub w pobliżu Dunaju stanowi przywrócenie zasad sprawiedliwości, naruszonej traktatem wersalskim, oraz inymi traktatami, na podstawie których Związek

Sowietów został usunięty ze składu komisji Dunaju tak międzynarodowej, jak i europejskiej, przyczem rząd brytyjski odgrywał kierowniczą rolę.

Z natury rzeczy komisja Dunaju musi się składać z przedstawicieli tych państw, które leżą nad Dunajem, lub są blisko z Dunajem związane, albo używają Dunaju jako drogi handlowej (jak np. Włochy).

Jasnym jest, że Wielka Brytania, oddalona o tysiące kilometrów od Dunaju, nie może być zaliczona do tych państw.

Ponadto jasnym jest, że kwestia składu komisji Dunaju nie ma nic wspólnego z kwestią neutralności.

Wobec przytoczonych powyżej argumentów rząd sowiecki nie może przyjąć do wiadomości protestu, zawartego w nocie rządu brytyjskiego z 29 października.

Jedna z włoskich formacji myśliwskich podczas lotu wywiadowczego nad Maltą zaskoczyła kilka wielkich hydroplanów, które były zakotwiczone w porcie i ostrzelała je. Wszystkie użyte w tej akcji samoloty powróciły do swych baz.

W Afryce wschodniej włoska artyleria zniszczyła formacje pancernie w pobliżu góry Sciusceib (Cassala). Nieprzyjacielskie samoloty zrzuciły bomby na Cheren, przyczem jeden tubylec został zabity, a czterech rannych w tym jedna kobieta i jedno dziecko. Podczas nalotu na Neghelli nie było ani ofiar ani szkód. Jeden nieprzyjacielski samolot został zestrzelony przez artylerię przeciwlotniczą, a załoga wzięta do niewoli.

Włoskie łodzie podwodne, operujące na Atlantyku zatopiły 24.000 ton. (p.)

Miny na wodach greckich.

Sztokholm, 6 listopada. Admiralicja brytyjska zakomunikowała ostatnio, że na wodach greckich zostały założone dwa wielkie pola minowe, z których pierwsze pole zamknięte wybrzeże zachodnie, drugie zaś dobiega do portu ateńskiego.

Chodzi tutaj zapewne o wspomnienie Grecji, o którym w ub. wtorek mówił pierwszy lord admiralicji Alexander na śniadaniu urzędowym w Londynie.

Eksplzja w Gibraltarze.

Rzym, 6 listopada. Według władomości nadeszłej z Algeiras, eksplozja ostatnio bomba w porcie gibraltarskim, czyniąc dosyć duże szkody. Samolot niemiecki narodowości przeleciał obecnie poraz ósmy nad Gibraltarem, utrzymując się na bardzo wielkiej wysokości.

Nehru skazany na cztery lata więzienia.

Kabul, 6 listopada. Pandit Jawaharlal Nehru, wielki przywódca nacjonalistów został w wtorek skazany w Gorekhpur na 4 lata więzienia.

Jak wiadomo, przed tygodniem został on aresztowany w Alahabad przez władze angielskie podczas spotkania z Mahatmą Ghandim. Całe postępowanie sądowe trwało zaledwie niecałe dwa dni, ponieważ Nehru wzbraniał się przeciwko wszelkiej obronie.

Zakaz wywozu mięsa.

Rio de Janeiro, 6 listopada. Rząd brazylijski wydał rozporządzenie, mocą którego został zakazany wywóz mięsa z środkowych okręgów Brazylii, w których istnieje duże hodowle bydła.

Zakaz ten dotknie w pierwszym rzędzie Anglię, która dotychczas sprostowała w wielkiej ilości ten towar.

Wzrost kosztów utrzymania w Anglii.

Zurych, 6 listopada. Według komunikatu 89 punktów w porównaniu z poprzednim ty brytyjskiego ministerstwa pracy wzrosły ostatnio koszty utrzymania w Anglii o miesiąc.

Przymusowe roboty w Sudanie.

Bsngazi, 6 listopada. Były generał gubernator Sudanu sir Stewart Symes podpisał kilka dni przed swoim ustąpieniem ze stanowiska dekret, mocą którego władze angielskie w Sudanie zostały upoważnione do korzystania z przymusowej pracy wszystkich dorosłych mieszkańców Sudanu.

Robert ściągnął knypel na siebie, położył maszynę na plecy i już był nad przeciwnikiem. Długa serja strzałów wyładowała mając na celowniku kadłub wrogo samolotu. Wyprostował maszynę i zawrócił ostrym wirażem. Przeciwnik spadł bezwładnym konkoziakiem.

Robert spikował ku niemu i zaszalutował do lotniczego helmu. Rozejrzał się teraz za innymi maszynami. Niedaleko towarzyszył jego w warjackiej świecy umykał przed ostrzałem przeciwnika. Ten naciął precyzyjnie i odważnie.

— Święty pilot — pomyślał Robert — wrogu — trzeba będzie pomóc Jankowi.

Zawrócił płasko i zbliżył się do obcego samolotu z boku. Nagle na ciemnym kadłubie wroga zamajaczył biały napis imienia maszyn: „Anna”.

Jak błyskawice przemknęły przez głowę Roberta myśli o przyszłości i pierwszy raz w życiu uczył nagle w sercu skurek strachu. Bezwiednie poderwał ostro maszynę i w tej chwili uczył piekący ból w pierści.

— Trafili mnie — szepnął. Ostatkiem siły spojrzął w bok i zobaczył przemakającą obcą maszynę... Ciężko wsparł się na knypelu. „Zegnaj Anno”.

* * *

Wiadomość o śmierci Roberta przywiózł do pułku młody porucznik z jego eskadry, który sam ledwie uszedł z poszarpanymi płacami. Gdyby nie to — opowiadał porucznik, — że kpt. Robert wszedł swoją maszyną między swój samolot i samolot ścigającego go przeciwnika, byłbym na pewno przegrał ten pojedynek. Kapitan nadleciał z boku i nagle, zamiast zatakować wroga, zerwał swoją maszynę i wpakował się pod ostrzał, tak to zdezorientowało obcego pilota, że zdołałem umieścić się za nim i wpakować mu moją serję.

Kpt. Robert był ogólnie ceniony i lubiany, więc żałowano go w pułku. O śmierci nie zawiadomiono nikogo, bo jak było wiadomo, Robert nie miał krewnych, ani bliskich znajomych...

A. Buttl.

Japończycy opuszczają Anglię.

(=) Sztokholm, 6 listopada. Kilka set Japończyków, zamieszkających stale w Anglii, udało się w ub. sobotę pod przewodnictwem japońskiego generalnego konsula w Londynie, Uzmijama, do Galway w Irlandji, gdzie wsiada na etatek „Fuzimi Maru”, na którego pokładzie udadzą się do swej ojczyzny.

Wśród opuszczających Anglię znajduje się korespondent japońskiego dziennika „Asahi Szimbun”. Poza tem opuścili Anglię przedstawiciele londyńskiego oddziału agencji prasowej Domei, oraz rzeczoznawca finansowy londyńskiego oddziału Banku Japonji.

Działania japońskie na terytorjum Burmy.

Rzym, 6 listopada. Giornale d'Italia donosi z Tokio, że operacje wojsk japońskich na drodze burmańskiej czynią dalsze postępy. Słynny wiszący most w Kwejtung został przez lotnictwo japońskie zniszczony.

W związku z tem bombardowaniem obiega w Nowym Jorku pogłoska, że Anglicy są zmuszeni z powodu zniszczenia zbiorników benzyny trzymać w coraz większej ilości benzynę w specjalnych statkach zakotwiczonych niedaleko brzegu, zanim nie zostaną zbudowane nowe rezerwuary podziemne dla ropy naftowej.

Okrety pomocnicze w U. S. A.

Washington, 6 listopada. Minister Marynarki Stanów Zjednoczonych Knox zakomunikował ostatnio, że marynarka USA nabyła 31 okrętów pomocniczych, po większej części przewożących beuzynę, które będą wcielone do floty amerykańskiej na Pacyfiku i wezmą udział w przyszłych manewrach floty.

Stawka szczęścia.

Nowela wojenna.

Robert w zamyśleniu wyglądał kartki listu: „Nareszcie Anna jest wolna — myślał wzburzony — nareszcie nadezła dawno przez nich oczekiwany dzień, kiedy będą mogli otworzyć przed całym światem przyznać się do swej wielkiej miłości”.

Powinien się cieszyć i snuć plany na przyszłość, plany, które mogą być zrealizowane dzięki śmierci męża Anny. Zmarł on od ran w lazarecie polowym... został odznaczony za dzielność. Z listu Anny czuć było ogromny, nieudany żal i żarzem dumy, że jej Konrad okazał się, mimo całej swej bezradności, taki waleczny. „Pomyśl — pisała — mój biedny mąż zginął jak bohater. On, który nigdy sam nie mógł powziąć żadnej decyzji, został wymieniony w rozkazie jako zdecydowany i odważny oficer”.

Anna dziwną miłością obdarzała Konrada, miłością jakby macierzyńską. Doznała przez niego w życiu tylu przykrości, tylu zawodów... Wiedziała, że żyje z nią tylko dla swej egoistycznej wygody, bo nie dałby sobie bez niej rady. Anna była dla Konrada pielęgniarzką, opiekunką, doradcą... Na kochanki wybierał sobie inne, „bardziej wymagające”, jak sam mawiał.

Znalazła wielką, prawdziwą miłość silnego i mogącego jej dać opiekę Roberta. Kochała go gorąco, ale nie mogła się zdobyć na porzucenie męża. Miłość Roberta i Anny była ukrywana, wstydliva i teraz nagle mogli mieć pełne prawo do dawno oczekiwanego szczęścia.

Robert powinien się cieszyć, ale był za bardzo zaskoczony nagłą wiadomością... Nie spodziewał się, nawet nie myślał o możliwości śmierci Konrada, przeciwnie, uważał, że jego własna śmierć rozetnie ten męczący węzeł ukrywanej miłości. Dla jego pro-

1500 bomb spadło na Londyn

Niekorzystna pogoda nie przeszkadza lotnikom niemieckim w nalotach na Anglię.

Berlin, 6 listopada. Naczelna komenda armji niemieckiej komunikuje:

Mimo w dalszym ciągu szczególnie niekorzystnej pogody lotnictwo atakowało za dnia i w nocy Anglię i Szkocję, a jako główny cel — Londyn. W czasie od godz. 19 do 6.30 samoloty bojowe w atakach falami zrzuciły łącznie na brytyjską stolicę ponad 1500 bomb wszelkiego kalibru.

W dn. 4 listopada i w nocy na 5 listopada formacje lotników bojowych podjęły po raz pierwszy ataki na ważne ze względów wojennych obiekty jak lotniska, urządzenia przemysłowe i komunikacyjne, jak również składy amunicji i obozy barakowe. Przytem trafiono m. in. hangary w Wattisham

i Ford, niszcząc większą liczbę samolotów na ziemi.

Po nocnych nalotach na Coventry i Liverpool można było zaobserwować kilka silnych wybuchów i pożarów. W Hallington, Edynburg-Leth i innych miejscowościach w Szkocji otrzymały urządzenia przemysłowe ciężkie trafienia, które spowodowały wielkie wybuchy.

Minowanie portów brytyjskich było kontynuowane. Nieprzyjacieli nie podejmował żadnych nalotów na teren Rzeszy. Jeden samolot brytyjski, który zbliżył się do wybrzeży Kanatu, został zestrzelony, jeden samolot niemiecki zaginął. (p)

Opór Greków na odcinku Epiru przełamany.

Włoskie łodzie podwodne zatopiły na Atlantyku 24.000 ton.

Rzym, 6 listopada. Włoski komunikat wojskowy brzmi następująco: Główna kwatery armji włoskiej komunikuje:

Akcje włoskich jednostek na odcinku Epiru, gdzie włoskie formacje przełamały opór nieprzyjaciela i dotarły do przełęcia na rzecz Vojassa, posuwają się dalej.

Włoskie lotnictwo, w związku z operacjami na lądzie, przeprowadzało podczas całego dnia intensywne akcje, bombardując drogi łącznikowe, kolumny wojska i samochody, obozy i stanowiska obronne w strefach Florina, Kastoria i Janina. Poza tem w locie nurkowym wielokrotnie zbombardowano baterie i inne obiekty na wyży-

nie na północy Janiny i na drodze z Janiny do Kalibaki.

Włoskie samoloty bombardowały dalej porty Volos, Prevesa i Patras. W ciągu walk powietrznych został zestrzelony jeden nieprzyjacielski samolot myśliwski, drugi został prawdopodobnie zestrzelony. Z dalszych stwierdzeń wynika, że podczas akcji lotniczych w dn. 2 listopada dalszych sześć nieprzyjacielskich samolotów zostało zniszczonych obok tych, o których zniszczeniu doniesiono już w dniu wczorajszym. Liczba samolotów nieprzyjacielskich, zestrzelonych tego dnia wynosi zatem 11 i 1 prawdopodobnie zestrzelony.

stej, szczerzej natury ciągnął hipokryzja ich stosunku była nie do zniesienia. Szukał też śmierci w niezliczonych brawurowych lotach. Z szaleńczą odwagą rzucał się do walki z liczniejszym nieprzyjacielem, wykonywał najtrudniejsze zadania pod wściekłym ostrzałem baterji przeciwlotniczych. Lecz zamiast szukanej śmierci znajdował zawsze odnalezienia i sławę najzręczniejszego pilota, którego się kule nie imają.

A teraz nagle może dla kogoś żyć. Nagle wyswobodziła się jego miłość z więzów tajemnicy. Nie mógł zebrać myśli, tak zaskoczyła go ta wiadomość. Jak niespodziewany obrót przyjęło teraz jego całe życie!

Wczoraj po pięćdziesiątej zwycięskiej walce powietrznej otrzymał nominację na kapitana i wysokie odznaczenie. Gdy zechce, może dostać też dłuższy urlop. Tak stanowczo pada się o urlop. Musi zobaczyć Annę, musi stanąć przy niej w tych ciężkich dla niej chwilach. Otoczy ją mocnym ramieniem, pocieszy i zapewni, że nigdy jej nie opuści, że teraz będzie się zawsze mógł oprzeć na nią. A potem... O „potem” nie potrafił myśleć... poczuł się nagle zmęczony. Tak, stanowczo i jego nerwom należy się urlop.

Spojrzał na zegarek. Jak późno! Za kilkanaście minut ma start do wywiadowczego lotu. Musi jeszcze pójść do pułkownika z prośbą o urlop.

Spiesznie zapina zatraski kombinezonu i biegnie do komendy... Po kilku minutach już wdrapuje się do samolotu, urlop na 10 dni w kieszeni.

Wściekły warkot śmigieł przerwał ciszę poranku. Robert dał znak ręką, skinął chorągiewką... wycofał manetkę. Maszyny potoczyły się na spotkanie ciepłego, wiosennego wiatru i oderwały się od murawy, jak stado ptaków, wzlatujące z nocnego legowiska.

W przejrzystym powietrzu unosiły się gdzieś tam małe kłape białych chmur. Wzrosnąć się, przebieć jedną. Przez

chwile ezybował w srebrzystym mleku, by po chwili jak pociąg z tunelu, wyhynać znów na słońce... Spojrzał w dół: po białych od rosy oziminach mknęły czarne krzyże cieni samolotów. Przez chwilę obserwował ich wędrowkę po polach i przeslizgiwanie się przez przeszkody krzaków i wzgórz. Spojrzał na zegary: wszystko w porządku, jeżeli tak dalej poleca, to zadanie będzie wykonane w przepisowym czasie.

Zaczął intensywnie myśleć nad zadaniem. W najdrobniejszych szczegółach, jak zwykle, obmyślał lot. Jak zwykle? — Nie, bo dziś chciał wykonać rozkaz jak najprędzej. Jak najprędzej wrócić ijechać na urlop... do Anny.

Teraz już ochłona z pierwszego wrażenia wywołanego listem. Mógł już spokojnie obmyśleć swoje plany i zamierzenia. Pobierał się z Anną jaknajprędzej. Nie orientował się jak długo jeszcze będzie musiał na nią czekać, jak prędko zycząje pozwoliła im na najcięższy bodaj ślub. Nigdy nie myślał o wszelkiego rodzaju konwenansach, pogardzał tem. Potem będzie pracował z zapalem jak nigdy przedtem, będzie pracował dla Anny. Wojna przecież już niedługo się skończy i on rozstanie się ze swym „Leonem”. (Zwyczajem lotników nazywał swoją maszynę imieniem swego przyjaciela). Zrobiło mu się nagle żal lotów karkołomnych, szalonych bojów i zwycięskich powrotów.

Przerwał rozmyślenia. Na nieślim horyzoncie zobaczył kilka ciemnych punkci-ków, które po chwili zmieniły się w wyraźne kreseski.

— Lecz — pomyślał. — Trzeba rozpocząć nową pięćdziesiątkę. — Dał znak swym towarzyszom. Wzniesli się wyżej i wyżej.

Lecz przeciwnicy też ich już spostrzegli. Małe stadko na horyzoncie wzmożło się pospiesznie.

Spotkali się na czystym niebie bez jednej chmurki. Rozpoczęli walkę na równych wysokościach. Maszyny minęły się z warkotem kulomiotów.

Jaki będzie wynik wyborów w Stanach Zjednoczonych?

Szanse Wilkiego wzrosły znacznie w ostatnich tygodniach.

Berlin, 6 listopada. Dzisiaj popołudniu, a może dopiero wieczorem, lub nawet we czwartek świat dowie się, jakich elektorów wybrał naród amerykański, a z wyniku tych wyborów będzie można wywnioskować, czy Franklin Roosevelt, jako pierwszy z wszystkich prezydentów Stanów, pa raz trzeci obejmie fotel prezydenta, czy też miejsce demokratycznego prezydenta zajmie republikanin Wendell Willkie.

Statystycy, którzy w Ameryce chętnie wszystko obliczają, usiłując przepowiedzieć wynik wyborów, tym razem jednak zawiedli, oświadczając, że

wynik ten jest otwartym.

Odpowiednio do tych przepowiedni zakłady, które Amerykanie chętnie czynią przy każdej sposobności, są naogół niewielkie. Ostatnie „notowania“ wskazały, jak już donosiliśmy, na stosunek 6:5 na korzyść Roosevelta. W każdym razie naogół spodziewają się, że zwycięska partia osiągnie stosunkowo bardzo nieznaczną większość. Trafiają się i tacy, którzy przewidują zwycięstwo partii republikańskiej.

Jeszcze stosunkowo niedawno widoki Wilkiego równały się niemal zeru. Wilkie jednak, który wysłonił w czasie całej kampanji przedwyborczej

nie mniej jak 550 mów,

w ostatnich tygodniach zdobył wydatną popularność i trzeba dobrze przepatrzyć szereg pozornie nie znaczących momentów, aby zrozumieć ten fantastyczny postęp.

W każdym razie obecna kampanja była prowadzona z niebywałą zaciętością i namietnością, przyczem jedna strona nie ustępowała drugiej. Zainteresowanie społeczeństwa amerykańskiego było niebywale wielkie, nawet jak na stosunki amerykańskie. Z tego powodu liczą się z tem, iż co najmniej 50 milionów ludzi na 65 milionów uprawnionych do głosowania pospieszyło do urn.

Już z tych objawów można wnioskować, że także i ludność Stanów Zjednoczonych przywiązuje olbrzymią wagę do wyborów.

Nietylko wewnętrzna polityka Roosevelta była nieraz atakowana, szczególnie jego „New Deal“, ale i na odcinku polityki zagranicznej Roosevelt spotykał się ze wzrastającą opozycją.

Dzienniki amerykańskie, które w ostatnich kilkunastu dniach poświęcały sprawie wyborów całe strony, wogóle nie uznawały niemal innego tematu na całym świecie, nawet wojnie europejskiej oddając niewiele miejsca. Natomiast obecnie stoją one całkowicie pod znakiem problemu: pokój, czy wojna.

Jeśli by obydwa kandydaci dotrzymali słowa, wówczas naród amerykański mógłby być spokojnym. Roosevelt, podobnie jak i Wilkie, który swoją główną szansę widział w tem, aby odbierać Rooseveltowi możliwie najwięcej argumentów w kampanji przedwyborczej, wielokrotnie i uroczyście zapewniali, że

nie wyślą nigdy ani jednego obywatela Stanów Zjednoczonych na wojnę morską.

Obydwa kandydaci brali jednak pod uwagę psychozę amerykańską, która wierzy zupełnie poważnie w konieczność obrony zachodniej półkuli i usiłowali swego czasu zrobić wszystko, aby obronę tę, która ma przygotować kraj na wszystkie ewentualności, postawić na odpowiedniej wyżynie.

Żądania Roosevelta w zakresie kredytów na dobrojenie wskazały w ostatnich miesiącach drogę, której dalszy przebieg śledzony jest z niesłabnącym zainteresowaniem zwłaszcza w państwach Ibero-amerykańskich, gdzie korzyść z przystosowania się do naporu północno-amerykańskiego stawiana jest pod znakiem zapytania, ponieważ wielu Ibero-Amerykanów podejrzewa tutaj imperialistyczne ambicje północno-amerykańskiego kontynentu.

Niektórzy z pośród neutralnych obserwatorów są zdania, że pytanie, postawione przez prasę amerykańską w dniu wyborów „pokój czy wojna“ należy zaliczyć do zabiegów propagandowych prasy, szukających coraz to nowych, żadnych sensacji czytelników.

Bez względu na wynik wyborów, bez względu na to, czy republikanie słusznie obawiają się, iż demokraci dokonają jakiejś „manipulacji“ wyborczej, która mogła zmienić wynik akcji, z którego to powodu republikanie postanowili bacznie „patrzeć na palce“ demokratom,

nie należy się spodziewać zasadniczej zmiany nastawienia Stanów Zjednoczonych na odcinku polityki zagranicznej.

Natomiast na wewnątrz kraju nowy prezydent opanuje wszelkie zagadnienia polityczne w bardzo silnym stopniu. Amerykanie bowiem są dumni ze swej demokracji, ale ich prezydent jest wyposażony w pełnomocnictwa, wprost niewiarygodne dla każdego innego kraju. Z tego powodu wybór prezydenta w Stanach Zjednoczonych

znaczy o wiele więcej dla dalszego rozwoju państwa w ciągu czterech następnych lat, niż gdziekolwiek indziej.

Na wynik wyborów czeka dzisiaj cały świat. Zainteresowanie wyborami poza Stanami Zjednoczonymi jest do pewnego stopnia niezrozumiałe, gdyż jak wiadomo, wynik ten niewiele może zmienić sytuację tego, czy innego państwa czy narodu. W każdym razie należy uzbroić się w cierpli-

wość na co najmniej 24 godziny, gdyż z uwagi na wielkie rozbicie głosów nie jest rzeczą wykluczoną, że decydującą rolę może odegrać stosunkowo niewielka ilość głosów. Trzeba zatem odczekać na wyniki ze wszystkich Stanów, a te mogą nadejść do Waszyngtonu dopiero w ciągu dzisiejszego dnia. Europa dowie się zatem o wyniku wyborów najwcześniej dzisiaj w nocy, albo też jutro, tj. we czwartek rano.

Rekordowy udział w wyborach.

Nowy Jork, 6 listopada. We wtorek odbyły się wybory w Stanach Zjednoczonych przy olbrzymim udziale i niebywałym zainteresowaniu całej ludności. Do godz. 5-tej popołudniu tj. do godziny 24-tej czasu środkowo-europejskiego w Nowym Jorku 85 procent wyborców oddało swoje głosy, aczkolwiek lokale wyborcze z powodu silnego napływu uprawnionych do głosowania były o trzy godziny dłużej otwarte niż dawniej i zostały zamknięte dopiero o godz. 9-tej. Kalifornja, która ma czas o trzy godziny późniejszy od wschodu Ameryki, zamknęła lokale wyborcze nawet dopiero o godz. 11-tej wieczorem, a zatem o godz. 6-tej rano dnia dzisiejszego według czasu środkowo-europejskiego.

Rzecz prosta obliczenie wyników wymaga dość znacznego czasu, gdyż wszyscy liczą się z olbrzymim udziałem głosujących, nie notowanym dotychczas w dziejach Stanów Zjednoczonych. Liczba biorących udział w głosowaniu według ogólnych zestawień przekroczyła 50 milionów. Jak wiadomo decydującym dla wyboru prezydenta jest nie liczba oddanych głosów, ale liczba wybranych elektorów.

Napięcie, z jakim ludność oczekuje ostatecznego wyniku wyborów, jest niebywale silne. Na ulicach i placach dyskutuje się wszędzie żywo na temat wyniku wyborów. Mimo tego napięcia, nigdzie, według dotychczas nadeszłych wiadomości, nie doszło do poważniejszych zatargów. Musiano jedynie zaarrestować kilka osób za próbe oszustwa przy wyborach.

W Nowym Jorku już przed zapadnięciem ciemności wiele tysięcy ludzi zebrało się w centrum miasta, aby studjować bieżące komunikaty o poszczególnych wynikach. Jeszcze do późnych godzin popołudniowych obydwa partie przeprowadzały silną propagandę na ulicach przy pomocy samochodów z głośnikami, ulotek i t. d. Także i rozgłośnie radiowe nadawały apele do wyborców.

Szczególnie ożywiony był nastrój na Broadwayu, w której w pobliżu kierownictwa partji miały swoje główne kwatery. Wieczorem ruch na Broadway był coraz żywszy. W okolicy budynku „New York Times“ musiano skierować cały ruch uliczny na objazdy, a tramwaje przestały kursować. Tłum stał zwarta masą i oczekiwał opublikowania wyników głosowania, które podawano przy pomocy kartek na oknach wydawnictwa, przez elektryczną reklamę na dachach, głośniki, radio, wydania nadzwyczajne dzienników, a nawet na ekranach

kinowych. W Waszyngtonie ukazał się nawet samolot, na którego bocznych ścianach czerwonym światłem podano do wiadomości ostateczne rezultaty.

Dzień wyborczy w Stanach Zjednoczonych nie był oficjalnym świętem, tylko urzędnicy państwowi otrzymali zwolnienie celem oddania głosu, podczas gdy inni musieli udać się do lokalu wyborczego albo przed godzinami pracy, albo też po nich, lub wreszcie w czasie przerwy obiadowej. W Nowym Jorku jednak niemal wszystkie biura i przedsiębiorstwa były zamknięte. Aż do chwili zamknięcia urn obowiązywał zakaz sprzedaży alkoholu. Policja była przygotowana na wszelki wypadek i zmobilizowała rezerwę w sile 19.000 ludzi.

Okolo wyborów prezydenta USA.

Wybór prezydenta Stanów Zjednoczonych stanowi dzisiaj na pewien przeciąg czasu, mimo tak niezwykle pełnych wydarzeń i przewrotów czasów, punkt centralny zainteresowania całego świata, gdyż od wyboru tego zależy w wysokim stopniu dalsza polityka wielkiej republiki. Roosevelt czy Willkie? Demokraci czy republikanie?

Hiszpanja i kolenje afrykańskie.

Madryt, 6 listopada. Hiszpański minister wojny general Varea udał się ostatnio do hiszpańskiej posiadłości w zachodniej Afryce i na wyspy Kanaryjskie. Po pobycie w Ifni i na przylądku Juby, powrócił do Las Palmas.

Ludność mahometańska zgromadziła mini-strówi serdeczne przyjęcie. Zarówno w Ifni, jak na przylądku Juby odbyła się rewja słaconowanych tam wojsk. Wizyta ta jest o tyle ciekawa, że po raz pierwszy minister hiszpański udał się do posiadłości kolonialnych, co wskazuje na to, że Hiszpanja zamierza im teraz poświęcić więcej uwagi, jak dotychczas.

Miejscowość Ifni przechodziła dziwne koleje losu: już w roku 1476 stworzyli tam Hiszpanie silną fortecę, która jednak porzucili w roku 1524. Do wojny marokańsko-hiszpańskiej w roku 1859—60 Ifni nie przed-

stawiało większego znaczenia wojskowego. Dopiero w traktacie pokojowym między królem hiszpańskim a sułtanem Marokka, przyznano Hiszpanji wyraźne prawo do Ifni. Od tego czasu starała się Hiszpanja umocnić w Ifni, jak też na przylądku Juby, np. w r. 1911 i 1913, zrezygnowała jednak z tego, na interwencję Francji, która w tych obszarach miała swoją własną interesy. W roku 1916 nastąpiło ostateczne obsadzenie przylądku Juby, w roku 1934 wylądował jeden z najdzielniejszych oficerów kolonialnych Hiszpanji płk. Capaz w Ifni. Od chwili objęcia rządów przez generała Franco zwraca Hiszpanja coraz więcej uwagi na te tereny. Na przylądku Juby znajduje się lotnisko, a obie miejscowości połączone są linią lotniczą Sewilla—wyspy Kanaryjskie, która je obsługuje 2 razy tygodniowo.

Podobny wypadek zaszedł w roku 1880. Prezydent Grant, niezwykle popularny w Stanach Zjednoczonych, został wybrany dwukrotnie prezydentem, a mianowicie od roku 1869 do 1877, poczem chciano go wybrać po raz trzeci i złamać ten niepisany przepis, ale część partji demokratycznej odpadła, nie chcąc wziąć udziału w przeprowadzeniu trzeciego wyboru Granta.

Prezydent Stanów Zjednoczonych przypomina, pomimo wysoce demokratycznego ustroju Stanów Zjednoczonych, niekoronowanego króla, posiadającego bardzo duże atrybuty. Najważniejsze z nich są następujące: jest on naczelny wodzem wszystkich eli zbrojnych Stanów Zjednoczonych i od niego zależy rozdawnictwo wszystkich szarż wojskowych.

Posiada on prawo zawierania umów przy zgodzie senatu, przyczem dwle trzecie senatorów musi głosować za projektem prezydenta. Mianuje on wszystkich ambasadorów, posłów, konsulów, sędziów najwyższego trybunału i wysokich urzędników rządu związkowego, w porozumieniu z senatem, ma prawo wnieść veto przeciwko każdemu projektowi ustawy, zgłoszonemu przez kongres, jak również przeciwko decyzji kongresu. Obowiązkiem prezydenta jest informować kongres o ważnych wydarzeniach politycznych, zalecać mu pewne pociągłości, ma obowiązek przyjmowania ambasadorów i dbać o odpowiednie wykonanie praw. Prezydent sam nie może jednak wypowiedzieć wojny, co należy do atrybutów kongresu.

Jeżeli chodzi o sprawy wewnętrzne, to również wybór prezydenta posiada wielką wagę, a to z tego powodu, że każdy prezydent przynosi ze sobą swoich ludzi, przyczem zaufaniu poprzedniego prezidenta ustępują.

Nie więc dziwnego, że obecne wybory utrzymują cały świat w napięciu, gdyż stanowią one niezwykle ważny etap w rozwoju zarówno polityki wewnętrznej, jak przedewszystkiem polityki zagranicznej Stanów Zjednoczonych.

Fragment propagandowego przejazdu kandydata partji republikańskiej na prezydenta Stanów Zjednoczonych Wendella Wilkiego przez ulice Nowego Jorku.

Delegacja legionistów rumuńskich w Berlinie.

(§§) Berlin, 6 listopada. Z ramienia ministra spraw zagranicznych Niemiec von Ribbentropa przyjął kierownik wydziału niemieckiego w urzędzie zagranicznym poseł Marcin Luther bawiący obecnie w Niemczech delegację legionistów rumuńskich. Poseł Luther omówił z przywódcami młodego ruchu legionowego w Rumunii zagadnienia dotyczące organizacji tego ruchu, oraz przyszłej współpracy z Niemcami.

Jassy miastem legionistów.

Bukareszt, 6 listopada. Przywódca Żelaznej Gwardii Hora Sima wydał ostatnio manifest do narodu rumuńskiego, w którym oświadczył, że stolica Moldawii Jassy zostaje z dniem 8 listopada 1940 r. stolicą ruchu legionowego. W dniu tym odbędzie się w tym mieście wielkie uroczystości Żelaznej Gwardii. W Jassach założono w roku 1927 legion pod nazwą „Arhameiul Mihael”.

Dzień 11 listopada bez uroczystości.

Sztokholm, 6 listopada. Jak dowiadują się ze źródeł angielskich, odpadną w br. różne uroczystości obchodzone rokrocznie w związku z dniem 11 listopada, czyli t. zw. „armistice-day”. Władze miejskie Londynu nie są w stanie wobec ciągle powtarzających się nalotów poczynić odpowiednich przygotowań do przeprowadzenia symbolicznych dwóch minut milczenia.

Kodeks Napoleona niepopularny.

Berno, 6 listopada. Na zebraniu adwokatów miasta Antwerpji postanowiono poczynić starania o usunięcie z prawodawczego podcała okupacji królestwa Niderlandów przez cesarstwo francuskie kodeksu Napoleona. Żądanie to motywuje się twierdzeniem, że kodeks ten nie odpowiada charakterowi narodu belgijskiego i opiera się na obcej temu narodowi mentalności.

Czystka wśród francuskich prefektów.

Vichy, 6 listopada. Po zmianach w dyplomacji francuskiej nastąpiły ostatnio również poważne zmiany wśród prefektów i podprefektów, z których 50 zostało pozbawionych stanowiska, 143 zaś przeniesionych na inne stanowisko.

BOLESŁAW RYBAK.

Powódź

32)

Upewniwszy się, że nikt nie znajduje się w mieszkaniu, Ryszard powoli odsunął parapet okna, wychodzącego na ogród. Pod parapetem znajdował się sprytnie ukryty schowek, gdzie spoczywały starannie opakowane papiery. Ryszard ze wzruszeniem popatrzył się na dokumenty. Niosły mu przecież wyzwolenie z nędzy i ubóstwa.

Poskładał je kolejno według numerów, włożył do wielkiej koperty, poczem starannie zasunął parapet okienny. Kto wie, może jeszcze przyda mu się ten nadspodziewany schowek. Wprawdzie narażenie ambicji Ryszarda były zaspokojone, ale wiadomo przecież, że im ktoś ma więcej majątku, tem więcej chce jeszcze posiadać.

W tej chwili dobiegło stukanie w drzwi. Widocznie ktoś dzwonił od dłuższego czasu, a nie mogąc doczekać się otwarcia drzwi, zaczął dobijać się. Ryszard szybko wsunął kopertę do kieszeni marynarki i pobił do drzwi. Przewornie wyglądając przez okienko. Ku swojemu zdziwieniu ujrzał twarzyczkę Marjetty. Spodziewał się raczej swojego przyjaciela, z którym miał się spotkać w kawiarni. Sądził, że ten zmienił w ostatniej chwili swoje plany i przyszedł wprost do niego z pieniędzmi. Wizyta Marjetty zaskoczyła Ryszarda. W innej porze chętnieby widział ją w swych pro-

Agencja Stefani o wzmocnieniu kontyngentu angielskiego na Krecie.

Dla Anglii są miarodajne wyłącznie względy strategiczne morskie i lotnicze.

(=) Rzym, 6 listopada. Według doniesienia londyńskiego, wojska brytyjskie miały wylądować na Krecie, jednak nie udało się stwierdzić siły tych wojsk, ani terminu ich wylądowania.

W związku z tem doniesieniem, agencja Stefani zwraca uwagę na włoski komunikat wojenny z 2 listopada, według którego poprzedniego dnia włoskie samoloty bombowe zadaly wojskom angielskim poważne straty w czasie lądowania na wyspie.

Dzienniki włoskie doniosły również, że jeszcze na długo przed ultimatum włoskiem brytyjskie siły zbrojne znajdowały się na Krecie, — a jak agencja Stefani podkreśla

wyrażnie w dalszym ciągu — właśnie obecność tych wojsk była jednym z powodów akcji włoskiej w Grecji.

Dalsze wzmocnienie kontyngentów angielskich na wyspie Krecie w ciągu ostatnich dni, przyczem wojskom greckim, walczącym samotnie w Epirze, nie dostarczono żadnej poważniejszej pomocy, a równocześnie nie spowodowało zmiany stosunku sił we wschodniej części Morza Śródziemnego, stanowi dowód, że Wielka Brytania uśadawiała się na terytorium greckim wyłącznie ze względów strategicznych, celem pozyskania baz morskich i lotniczych.

Za kulisami zagranicznej polityki Wielkiej Brytanji.

Sztokholm, 6 listopada. W związku z ostatnią wojną grecko-włoską, komentując dzienniki angielskie pociągnięcia zagranicznej polityki angielskiej.

„News Chronicle” stwierdza, że przejdzie zapewne kilka dni, zanim rząd angielski będzie w stanie wyciągnąć z obecnej sytuacji wojennej konsekwencje dla Anglii. — Kilka pism lansowało pogłoskę o przyszłym zawarciu pokoju między Grecją a Włochami, zmuszając poselstwo greckie w Londynie do ostrego protestu. — Zarówno „Daily Express” jak „News Chronicle” wykazują tendencje wpływające na rozszerzenie konfliktu, żądając m. in. bombardowania Rzymu. Twierdzą przytem, że powinno to być rewanżem za zbombardowanie również pamiątkowych i pod względem kulturalnym bardzo cennych zabytków Aten. O ile wiadomo jedynie lotniczo ataki były obiektem dla bomb włoskich.

Od ub. czwartku rozpoczęła prasa angielska zamieszczać duże artykuły na temat skutków obrony greckiej. W związku z tem oświadczył specjalista wojskowy w zakresie wojny zmotoryzowanej generał-major Fuller w jednym ze swoich artykułów, że należy wykorzystać bezwzględnie wszystkie możliwości. Fuller żąda, aby Anglia natychmiastowo wysłała korpus ekspedycyjny i ostrzega rząd angielski, aby nie doszło do nowego Gallipoli. Jest on zdania, że należy tym razem zrezygnować ze stanowiska defenzywnego, jakie Anglia stosowała w Norwegii, Belgii, w Somali i w Dakarze.

Jeżeli chodzi o politykę francuską, to da się zauważyć w prasie angielskiej ton znacznie łagodniejszy wobec madszałka Pétaina, a również złośliwe wycieczki przeciwko generałowi Weygand chwilowo ustały.

„Grecja nie jest nowym terenem walki”

Berno, 6 listopada. Ciekawe słowa w sprawie obecnego konfliktu włosko-greckiego oraz roli Wielkiej Brytanji w Grecji wypowiedział ostatnio wielki admirał lord Chatfield, który jako były pierwszy lord admiralacji, musi być najlepiej poinformowany o stosunkach panujących we flocie angielskiej i jej operacjach.

Oświadczył on, że greckie wody nie są dla floty angielskiej bynajmniej nowym terenem walk, gdyż dzięki greckiej gościnności mogła flota angielska operować na nich od lat. Lord Chatfield przyznał w ten sposób niezwykle jasno, że wysunięte przez Włochów pretensje do Grecji o udzie-

lanie Anglii niezgodnych z neutralnością ułatwień są aż nadto usprawiedliwione.

Poza tem oświadczył lord Chatfield, że jest rzeczczą nielatwą dla floty angielskiej przeprowadzić operacje na Adrii, natomiast zmieniłaby się ta sytuacja, gdyby przeniesiono operacje wojenne na wyspy greckie. Wtedy, zdaniem admirała, miała by flota sposobność stoczenia walki z nieprzyjacielem. Dodał jednak, że stworzenie punktów oparcia na wyspach wymaga dłuższego czasu. Lord Chatfield odrzucił projekt wysłania do Grecji korpusu ekspedycyjnego, aby nie osłabiać sił angielskich w Egipcie.

Argentyna zaniepokojona konfliktem greckim.

Buenos Aires, 6 listopada. Sfery gospodarcze Argentyny i wogóle południowej Ameryki przyjęły wiadomość o wojnie

Włochów z Grecją z wielkim przejęciem, gdyż zwłaszcza rynek zbożowy południowej Ameryki współpracował bardzo ściśle z flo-

ta handlowa grecka, która przez wojnę obecną nie będzie mogła utrzymać normalnego dowozu.

Zarówno radio argentyńskie jak też cała prasa południowo-amerykańska podają niemal z godziny na godzinę wiadomości o zajęciach na greckim terenie wojny. Z początku podawano podobnie jak swego czasu podczas wojny w Norwegii angielskie wiadomości o lądowaniu wojsk brytyjskich na Korfu, Krecie i innych miejscach, ale wkrótce potem nastąpiły dementi. Poza tem ukazały się artykuły fachowców wojskowych, które zgadzają się co do tego, że obśadzenie Grecji przez wojska włoskie może nastąpić w krótkim czasie, o ile Grecy nie zgodzą się na żądania włoskie. Pomoc brytyjska uważana jest za dosyć problematyczną, gdyż nie przypuszcza się aby Wielka Brytania zamierzała osłabiać swoją sytuację w Egipcie.

Ustąpienie gabinetu boliwiańskiego.

(=) Buenos Aires, 6 listopada. Według doniesień z La Plaz gabinet boliwiański ustąpił, ponieważ parlament zmniejszył liczbę ministerstw z 11 na 8.

Japoński strój narodowy propaguje zużycie jedwabiu.

Tokio, 6 listopada. W świecie przemysłowym rozważany jest projekt stworzenia rodzaju japońskiego stroju narodowego, użyciego z materiału, będącego połączeniem sztucznej wełny i jedwabiu. W związku z tem urządziło kilka fabryk tekstylnych odpowiednie wystawy nowych materiałów. Chodzi tutaj o akcję mającą na celu spopularyzowanie jedwabiu, który stanowi jeden z głównych artykułów wywozowych z Japonji.

Otwarcie akcji pomocy zimowej w Słowacji.

(§§) Bratysława, 6 listopada. Prezydent republiki słowackiej dr Tiso w wygłoszonym w ub. niedzielę przemówieniu dokonał otwarcia akcji zimowej pomocy narodu słowackiego.

Bezrobocie w Belgji poniżej stanu z roku 1938.

(=) Bruksela, 6 listopada. Bezrobocie w Belgji uległo w ostatnich tygodniach wybitnemu obniżeniu się a liczba bezrobotnych osłabnęła stan, jaki zaszczadził w roku 1938, a więc przed wybuchem wojny.

Wykazana w zestawieniu z dnia 26 października br. liczba bezrobotnych wynosiła 311.310 jest niższa w porównaniu ze stanem z października 1939 i tymże samym okresem roku 1938.

Wicekról Indji pozostaje na stanowisku.

Sztokholm, 6 listopada. Król angielski przedłużył wicekrólowi Indji lordowi Linlithgow czas urzędowania na dalszy rok, licząc od kwietnia 1941. W związku z tem zauważa korespondent londyński pisma sztokholmskiego „Nya Daglit Allehanda”, że rząd angielski jest zdania, iż musi poczynić dalsze starania, aby zważyć niechęć kongresu narodowego hinduskiego w sprawie wysłania swoich przedstawicieli do rady przyboecznej wicekróla. Poza tem przedłużono okres rządów wicekróla z powodu, iż przygotowuje on obecnie zjazd reprezentantów dominjów i kolonii w Indjach, mający na celu wzmocnienie potencjału wojennego Indji.

gach. Marzył przecież o zaproszeniu jej do swej garsonjery i oddawna liczył na to, że ją zdobędzie.

Teraz miał wrażenie, że widocznie Korabowski spostrzegł utratę dokumentów i będzie się starał przez Marjetę wybać go, czy przypadkiem nie wie czegoś o skrzynce z dokumentami. Przeklinał siebie, że lekkomyślnie wyglądał przez okienko i nie dość cicho przeszedł przez przedpokój, przyczem zatrzaskał drzwi do pokoju za sobą. Marjetta musiała już wiedzieć, że jest on w domu i obecnie musiał ją wpuścić do mieszkania. Ostatecznie postanowił otworzyć drzwi i szybko „spławić” ją, powołując się na terminowe spotkanie w ważnym interesie.

Tak też zrobił. Gdy jednak otworzył drzwi, z przerażeniem spostrzegł, że obok Marjetty stoi ów robotnik, który mu pomagał przy wyjeździe z fabryki i dwóch policjantów. Zrobił krok do tyłu, chcąc zatrzaskać drzwi przed nieproszonymi gośćmi, ale już było zapóźno. Robotnik wsunął nogę między drzwi a futrynę, tak, że Ryszardowi nie pozostawało nic innego, jak tylko poprosić całe towarzystwo do pokoju.

Sytuacja była oczywiście niebezpieczna. Jeden z policjantów stanął natychmiast u drzwi, a jego postawa i rewolwer w dłoni wyraźnie dawały do poznania, że nie ma on zamiaru nikogo przepuścić przez drzwi.

Ryszard próbował protestować. — Proszę państwa, co ma znaczyć ten najazd? Ja protestuję! Proszę mi pokazać nakaz rewizji.

— Aha! — odezwał się komisarz — twierzę, że mamy do czynienia z rutyno-

wanym człowiekiem, który wie, że do rewizji trzeba mieć specjalny nakaz. No, jakoś sobie poradzimy. Najprzód zrobimy rewizję, a potem postaramy się o nakaz.

— W każdym razie ostrzegam pana komisarza, że nie jestem byle kim i postaram się o sprawiedliwość dla mnie.

— Niczego innego nie pragnę, jak tylko sprawiedliwości. A tymczasem proszę nam pokazać mieszkanie.

Ryszard cofnął się, wskazując ręką na drzwi do pokoju. Komisarz lekko pochylił go przed siebie, poczem wszedł za nim.

— Byłoby zbędnem przerzucanie szaf i biurka — odezwał się komisarz — uważam pana za tyle sprytnego człowieka, że nie pan tam nie schował. Proszę raczej powiedzieć, gdzie pan wsadził tę skrzynkę, którą pan wywiózł z fabryki.

— Nie wywoziłem żadnej skrzynki. Zabrałem wtedy swoją walizkę i nie więcej.

— A ta walizka była tak ciężka, że musiał pan wzywać pomocy? Tak? No to może pan komu innemu opowiadać. Zaraz zresztą sprawdzimy, proszę nam pokazać tę walizkę.

Ryszard wysunął z kąta małą walizkę i podał ją komisarzowi.

— Oto jest, proszę niech pan stwierdzi.

— Czy to ta walizka, którą ten pan miał ze sobą w fabryce? — zapytał się Putyry.

Robotnik, który dotychczas bacznie rozglądał się po pokoju, przypatrzył się dokładnie walizce, wziął ją w rękę, zważył, poczem odpowiedział:

— Nie, panie komisarzu, tej walizki nie

widziałem. Tamta była dużo mniejsza, ale za to cięższa skrzynka. Przede wszystkim była zrobiona z żelaza, a nie ze skóry. To nie ta.

— A widzi pan?

— Nie nie mogę innego, jak tylko ponownie zaprotestować. Dlaczego pan tego człowieka nie aresztuje? A może on ukradł te dokumenty i teraz chce winę na mnie zwałić?

— Widzę, że jesteśmy na dobrym tropie. Kto panu mówił, że szukamy dokumentów?

Ryszardowi zrobiło się gorąco. Zrozumiał, że pałnął głupstwo i widział, że teraz niema już drogi odwrotu.

— Sam pan komisarz mówił o skrzynce, więc prosto domyśliłem się...

— Nie mógł się pan domyślać — przerwał mu komisarz — na dobrą sprawę, mógł się pan domyśleć, że to były jakieś kosztowności, albo pieniądze, gdyż w takich skrzynkach przechowuje się raczej pieniądze i brylanty, niż dokumenty.

— Pan zgóry mnie traktuje jak zbrodniarza, a przecież nie mi pan nie udowodnił.

— Nie jeszcze (słowo „jeszcze” komisarz wymówił z naciskiem) panu nie udowodniłem, ale moja praktyka kryminalna wskazuje na to, że będzie panu bardzo łatwo to udowodnić. Proszę więc wskazać nam, gdzie znajduje się ta skrzynka.

— Nie mam żadnej skrzynki, oświadczam to jeszcze raz.

— Skoro pan tak mówi, to poszukamy. Panie Putyry, niech mi pan pomoże.

(Ciąg dalszy nastąpi).

Wody mineralne naturalne 8804k
Bad Salzbrunn
 Przy cierpieniach nerek **Kronenquelle**
 podagra, cukrzyca, woda
 Do nabycia w aptekach i skład. aptecz.

KRONIKA

Ujęcie w jedną całość dawnej własności państwowej.

Kraków, 6 listopada. W dniu 1 października br. założono firmę „Zakłady Generalnego Gubernatorstwa Spółka Akcyjna”, obejmującą zakłady przemysłowe, będące dawniej własnością b. państwa polskiego.

Zakłady te były dotychczas pod zarządem komisarycznym. Okazała się jednak konieczność ujęcia ich w osobną administrację. Mają stać się one rdzeniem gospodarki Generalnego Gubernatorstwa i stanowić wzór dla gospodarki całkowitej.

Weielanie do nowej spółki akcyjnej postępować będzie każdorazowo po dokładnym zbadaniu pojedynczych zakładów. Nie jest wykluczone, że zakłady weielone do tej spółki akcyjnej, zostaną następnie podzielone na różne mniejsze grupy.

(Jo) **OSTRZEŻENIE.** W dniu 5 bm. około godziny 20.30 na dworcu osobowym Kraków, w czasie wysiadania z pociągu okradziono pasażera Piotra Tomczyka, wójta gminy Wierzbno pow. Miechów ze stu innych kart zapotrzebowania na towary włókiennicze i obuwie, które były wystawione przez starostę w Miechowie z datą 31 października 1940 r. dla mieszkańców gm. Wierzbno. Dyrekcja Policji w Krakowie podaje tę wiadomość jako ostrzeżenie dla zainteresowanych sklepów i ewentualne spowodowanie przytrzymania tych osób, które legitymowałyby się skradzionymi kartami.

(Jo) **Z DZIAŁALNOŚCI STRAŻY POŻARNEJ.** We środę rano wyjechała Straż Pożarna na Zamek, gdzie w prawym skrzydle remontującego się budynku zapaliły się belki stropowe na poddaszu. W tym wypadku pożar „dopomógł” robotnikom, gdyż belki mają być wymienione na betonowe. Straż ugasiła jednak pożar, jako niebezpiecznego pomocnika ze względu na bezpieczeństwo dalszej części budynku.

Szalejący we wtorek wichur przewrócił wysoką topolę o spróchniałym pniu we frontowym ogródku realności przy ul. Piłsudskiego 14/16. Topola upadła na murek parku, zagrażając przechodniom. Zaznaczając Straż Pożarna zrzuciła drzewo z parkanu na chodnik, oraz zwała część pękniętego muru, usuwając niebezpieczeństwo grożące przechodniom.

Organizacja sądownictwa w Generalnym Gubernatorstwie.

Trzy instancje wymiaru sprawiedliwości.

Kraków, 6 listopada. Rozporządzenie Generalnego Gubernatora z dnia 26 października 1939 r. ustanawiające działalność sądownictwa niemieckiego i polskiego na terenie Generalnego Gubernatorstwa, oraz rozporządzenia wykonawcze do zarządzenia z października ub. roku wydane 9 lutego 1940 r. stały się podstawą organizacji sądownictwa w Generalnym Gubernatorstwie.

W myśl tych rozporządzeń polskie sądownictwo objęło te wszystkie sprawy, które nie zostały wyraźnie przydzielone sądom niemieckim. Organizacja sądów polskich pozostała bez zasadniczych zmian z tym jednak, że narazie Sąd Najwyższy, jako instancja kasacyjna jest nieczynny, ponadto zniesiono instytucję ławników w wydziałach handlowych sądów okręgowych i sądów pracy. Te ostatnie włączone zostały do sądów grodzkich.

Sądownictwo polskie w Generalnym Gubernatorstwie obejmuje cztery sądy apelacyjne, mianowicie: w Warszawie, Krakowie, Lublinie i Radomiu, oraz sądy okręgowe: w Warszawie, Siedlcach, Krakowie, Jasle, Nowym Sączu, Tarnowie, Rzeszowie, Lublinie, Zamościu, Radomiu i Kielcach. Ponadto ustanowiono cały szereg sądów grodzkich.

Sądy polskie obejmują wszystkie dotychczasowe swoje działy, mianowicie: cywilny, ze sprawami handlowymi i sprawami wynikającymi z umowy o pracę, sprawy karne oraz częściowo sprawy karno-skałowe. Hipoteki związane są ściśle z działaniem cywilnych wydziałów sądowych, a sprawy rejestru handlowego i spółdzielczego włączono do spraw handlowych.

Prokuratura niemieckich sądów specjalnych decyduje o przekazywaniu spraw karnych do rozpatrzenia sądom niemieckim czy polskiemu. W praktyce wszystkie sprawy przeciwko Państwu Niemieckiemu i Niemcom kierowane są do sądów niemieckich, ponadto sądy te wyrokują w sprawach o zabójstwach z bronią w ręku, względnie inne cięższe sprawy o zabójstwa i ciężkie uszkodzenia ciała, oraz kradzieże, dokonywane na szkodę instytucji państwowych.

Jeśli chodzi o sądownictwo karne, zarządzono rozpatrywanie wszystkich spraw apelacyjnych i odwoławczych przez komplety, złożone z trzech sędziów bez względu na to, czy dana sprawa rozpatrywał sąd I-szej Instancji w komplecie, czy trójosobowym. Zniesiono instytucję warunkowego zawieszenia kary, oraz prawo stosowania przez prokuratora względnie sądy grodzkie warunkowych przerw odbywania kary pozbawienia wolności. Odroczenie wykonywania kary i przerwy w odbywaniu kary stanowią akty łaski, które sto-

sować może wyłącznie Generalny Gubernator.

Polscy komornicy sądów grodzkich wykonują nadal wyroki cywilne, a więzienia, w których wykonywane są kary pozbawienia wolności, administrują i strzegą funkcjonariusze polskiej straży więziennej, — podlegający jednakże nadzorowi niemieckich władz policyjnych.

Funkcje notariatu pozostały bez zmiany. Zniesiono natomiast instytucję pisarzy hipotecznych, których funkcje przejęli hipoteczni sędziowie grodzcy.

Sądownictwo administracyjne sprawowane dotychczas przez władzę administracji ogólnej, powierzono obecnie policji polskiej, a kary wymierzane sięgające do jednego roku więzienia, pozbawienia wolności, oraz chłosty.

Zniesiony został Najwyższy Trybunał Administracyjny. Odnosnie spraw cywilnych należy zaznaczyć, iż rozporządzenia Generalnego Gubernatora przedłużały parokrotnie terminy protestów weksli przed wojennych, ponadto wydano moratorium mieszkaniowe, dające sądom prawo odraczania eksmisji z mieszkań małych na okres jednego roku.

Szalona burza przeszła nad Danją.

Zerwane angielskie balony zaporowe wyrzuciły znaczne szkody.

(=) Kopenhaga, 6 listopada. Burza, jaka od kilku dni szalała nad Danją wyrzuciła wszędzie wiele szkód. Silny, huraganowy wiatr przygnał wiele balonów zaporowych, jakie zerwały się w Anglii, przyczem balony te zerwały przewody wysokiego napięcia w Jutlandji, powodując chwilową przerwę w dostawie energii elektrycznej.

Poważniejsze uszkodzenia przewodów powstały w okolicy Horsens, Holstebro, Skive i Kolding. Wskutek przerwy w dostawie prądu miały miejsce w Kopenhadze dwa wypadki tramwajowe.

Na szczęście krótkotrwała przerwa w dostawie energii elektrycznej zmusiła mieszkańców niektórych dzielnic do przebywania w ciemnościach. Z tego samego powodu nieczynne były radiostacje, które nie mogły nadawać swych programów.

Tajfun wyrządził szkody w bazie Stanów Zjedn. na wyspie Guam.

(=) San Francisco, 6 listopada. Jak do-

Rozszerzenie obrotu paczkowego z zagranicą.

Kraków, 6 listopada. Jak donosi służba prasy Generalnego Gubernatorstwa, od 15 listopada br. można będzie znowu wysyłać paczki bez podania wartości, wagi do 20 kilo do: Wysp Kanaryjskich, hiszpańskiej strefy Marokka, kolonii hiszpańskich w zatoce Gwinejskiej, oraz osiedli hiszpańskich w północnej Afryce.

(Jo) **ZAMACH SAMOBÓJCZY.** We wtorek popołudniu pani H. J., lat 25, zazięła w celach samobójczych około 100 kogutów. Zazwyczaj lekarz Pogotowia Rat. udzielił jej pierwszej pomocy, poczem została przewieziona do szpitala.

(Jo) **ŚMIERĆ NA TORZE KOLEJOWYM.** We wtorek rolnik z Gólkowic Józef Góra, lat około 45, przejeżdżając wieczorem przez tor kolejowy, został najechany przez pociąg i poniósł śmierć na miejscu. Zwłoki pozostawiono do dyspozycji komisji sądowno-lekarskiej.

Czy wiecie, że . . .

dla ustrzeżenia się przed naśladownictwami umieszczono na tabletkach Aspirin znak .

OBWIESZCZENIA URZĘDOWE

Km. 549/39. Nowy Targ, 2/11 1940 r.
OBWIESZCZENIE O LICYTACJI NIERUCHOMOŚCI
 Komornik Sądu grodzkiego w Nowym Targu podaje do wiadomości, że dnia 18/11 br. w Nowym Targu odbędzie się publiczna licytacja o godz. 9-tej w Ryuku Nr. 38, urządzenia sklepowego wartości 418 zł., o godz. 9.30 przy ul. Szerokiej 11 urządzenia sklepowego wart. 154 zł. i o godz. 10-tej przy ul. Kolejowej 18, materiałów wełnianych wart. 894 zł. Rzeczy te można oglądać w dniu licytacji na miejscu sprzedaży. — Komornik: E. Wrzask. 8810k

Co grają w kinach?

Na ekranie Wandy:

do dnia 7 listopada 1940 film p. t.:

„Jutro będę aresztowany“

W rolach tytułowych:

Katho Dorsch

Ferdinand Moria i inni.

Śpiewaczka Belloni pada ofiarą zbrodni. — Podejrzenie i śledztwo kręci około kapelmistrza Bürgera i jego żony. Jednak po 10 latach przypadek ujawnia mordercę — człowieka z wyższych sfer społeczeństwa.

Szczegóły w programach, wydawanych bezpłatnie w kasach kina. — By uniknąć tłoku przy kasach, uprasza się wczesniej nabywać aumerowane bilety wstępu na dowolny seans. — Wstęp na seans w czasie seansu niedopuszczalny. 8788k

Dziennik Urzędowy dla Generalnego Gubernatorstwa

Rozporządzenie Generalnego Gubernatora postanawia, że wszystkie obwieszczenia, przepisane ustawą lub rozporządzeniem, mają być ogłaszane w „Amtlicher Anzeiger für das Generalgouvernement“ (Dzienniku Urzędowym dla Generalnego Gubernatorstwa), który ukazywać się będzie od 26 października 1940. Ten nowy dziennik urzędowy zawiera nie tylko wszystkie urzędowe i nieurzędowe obwieszczenia w języku niemieckim i polskim, ale także komentarze do najważniejszych rozporządzeń.

Prenumerata „Amtlicher Anzeiger für das Generalgouvernement“ (Dziennika Urzędowego dla Generalnego Gubernatorstwa) jest zatem konieczną dla każdego urzędu, urzędnika i kupca.

„Amtlicher Anzeiger für das Generalgouvernement“ (Dziennik Urzędowy dla Generalnego Gubernatorstwa) wychodzi według potrzeby, co najmniej raz tygodniowo, w czwartek i kosztuje kwartalnie 6.— złotych plus koszt przesyłki i

prenumeratę można zamawiać tylko przez pocztę.

Prosimy zatem zamówić natychmiast w odpowiednim Urzędzie Pocztowym.

Pojedynczy egzemplarz kosztuje 50 groszy.

Wszystkie obwieszczenia, mające się ukazać w „Amtlicher Anzeiger für das Generalgouvernement“ należy nadsyłać do wydawnictwa 4 Zeitungsverlag Krakau-Warschau G. m. b. H. Krakau, Poststrasse 1.

Ostrzeżenie.

Wydawane przez mnie ekspertyzy obrazów, monet itp. są znaczone odciskiem daktyloskopijnym. W wypadkach wątpliwych należy sprawdzić je u mnie: **Doc. Jan Hopilński**, Kraków, Pradnicka 29, b. kierownik Zakładu Technologii Malarskiej Akademii Sztuk Pięknych w Krakowie. 40022

Dr. MROZOWSKI

JÓZEF

lekarz - dentysta
 b. asyst. Instyt.
 Stomatolog U. J.
 Kraków, Adolf
 Hitlerplatz 22.
 40113

UNIEWAŻNIAM

zagnioną książkę
 Ubezpieczalni Społecznej
 na nazwisko Nowak Walenty.
 40088

AUTAMI

przewozić rzeczy.
 towary osoby:
 Plac św. Ducha,
 Bniet. 36990

NIEMIECKIE

podania, kosztorysy,
 tłumaczenia
 Starowiślna 21/8.
 89964

UNIEWAŻNIAM

zgubione świadectwo
 przemysłowe
 w Białostockiej
 Janiny. 40034

Ogłaszając się częściej w naszej gazecie korzystasz z naszych szczególnie cenionych ogłoszeń.

KUPIMY drzewo opałowe

Szczegółowe oferty z podaniem ilości i ceny do „P.A.R.”, Kraków, Hitlerplatz 46 pod „Nr. 1122”. 8808k

FIRMA Leon Holzer

Hurtownia

KRAKÓW, ul. Sebastiana 4, I p. Tel. 125-67

poleca:

srebrne stołowe nakrycia
 oraz inne wyroby
 ze srebra w wielkim
 wyborze i najnowszymi
 wzorach.

SKUP SREBRA

89665

ZARZĄD KOMISARYCZNY

O wiele taniej

I kerzyetniej dla Ciebie, jeżeli abonujesz Gońca Krakowskiego. Prenumerata miesięczna wynosi tylko zł. 4.50. — Czytelnicy GONCA KRAKOWSKIEGO wpłacają za prenumeratę gazety na pocztowe konto czekowe Nr. 858.

GILZY I BIBULKA

Warszawa „DZWON” Grochowska 354

Produkt najdoskonalszy — ceny niskie — oferty na żądanie. Poszukiwani przedstawiciele rejonowi

Niema pieczywa bez drożdży bieżanowskich

GENERALNE ZASTĘPSTWO:

1957k

KRAKÓW, OBERHARD SCHWABE, DROŻDZE EN OROSS, UL. SENACKA 10, RÓG GRODZKI

WARSZAWA, „NAWA” ŻYWIŚCIOWY SKŁEP ROZDZIAŁCZY, UL. KRZYKOWA 63

